

SPRIEDUMS
Latvijas Tautas vārdā

Rīgā

2007.gada 23.novembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Dz.Amerika,

piedaloties pieteicējam *A.L.* un atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Latvijas Republikas Ministru prezidenta pārstāvim Laurim Latišam,

2007.gada 1.novembrī Rīgā, Antonijas ielā 6, atklātā tiesa sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *A.L.* (turpmāk – pieteicējs) pieteikuma par Latvijas Republikas Ministru prezidenta 2006.gada 13.aprīļa rīkojuma Nr.174 „Par disciplinārsoda piemērošanu *A.L.*” atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2006.gada 18.maijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums par Latvijas Republikas Ministru prezidenta 2006.gada 13.aprīļa rīkojuma Nr.174 „Par disciplinārsoda piemērošanu *A.L.*” (turpmāk – Rīkojums) atcelšanu un ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2006.gada 22.maija lēmumu pieteikums pieņemts un ierosināta administratīvā lieta.

[2] Ar Rīkojumu pieteicējam piemērots disciplinārsods – rājiens par rīcību, neizpildot Ministru prezidenta 2006.gada 9.marta rīkojumu Nr.103 „Par Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja priekšnieka 2006.gada 27.janvāra rīkojuma Nr.2-1/188 „Par Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja Izmeklēšanas nodaļas vadītāja *I.B.* disciplinārsodīšanu” atcelšanu” (turpmāk – rīkojums Nr.103). Rīkojumā konstatēts, ka pieteicējs ar nodomu nesavlaicīgi izpildījis rīkojumu Nr.103, tādējādi atbilstoši Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 25.panta pirmajai daļai izdarot disciplinārpārkāpumu – amata pienākumu nolaidīga izpilde (atbilstoši minētā likuma 4.panta trešās daļas 1.un 6.punktam un 5.panta ceturtajai daļai rīkojuma Nr.103 izpildes nodrošināšana ir pieteicēja tiešais dienesta pienākums). Rīkojumā norādīts, ka nodoms pieteicēja rīcībā izpaudies sekojoši. lai gan pieteicējs bija informēts par Ministru prezidenta rīkojumu saistošo spēku, biroja priekšniekam nav bijis objektīvu šķēršļu, lai laikus izpildītu rīkojumu Nr.103, pieteicējs, apzinoties rīkojuma Nr.103 juridisko statusu (rīkojums stājas spēkā ar tā pieņemšanas brīdi), bez attaisnojoša iemesla tikai trešajā dienā pilnvērtīgi izpildījis dienesta pienākumus (līdz tam prettiesiski neveicot dienesta pienākumus, bet veicot citas darbības).

Ņemot vērā iepriekš minēto, kā arī faktu, ka jau 2005.gadā tika konstatēta līdzīga prettiesiska pieteicēja rīcība, kā arī disciplinārpārkāpuma raksturu (apzināta nepakļaušanās augstākas amatpersonas rīkojumam, kā rezultātā pieteicēja kā biroja priekšnieka rīcība nav prognozējama situācijās, kuru tiesiskais ietvars jau vienreiz ir

izvērtēts), pamatojoties uz Valsts pārvaldes iekārtas likuma 32.panta otro daļu un 36.panta pirmo daļu, Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 2.panta pirmo daļu, 25.panta otrās daļas 2.punktu un piekto daļu, un disciplinārlietas izmeklēšanas komisijas atzinumu disciplinārlietā, pieteicējam par konstatēto pārkāpumu, pārkāpjot Valsts pārvaldes iekārtas likuma 7.panta piekto daļu, tādējādi ar nodomu izdarot disciplinārpārkāpumu, kas paredzēts Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 25.panta pirmajā daļā – amata pienākumu nolaidīga izpilde, piemērots disciplinārsods – rājiens.

[3] Pieteicējs Rīkojumu uzskata par nepamatotu un prettiesisku, un tādēļ atceļamu, turpmāk izklāstīto apsvērumu dēļ.

[3.1] Valsts pārvaldes iekārtas likuma 36.panta pirmā daļa noteic, ka amatpersona var ierosināt disciplinārlietu par pārvaldes amatpersonu, attiecībā uz kuru tā ir augstāka amatpersona un ka tā nosūta ierosināto lietu iestādes vadītājam, ja normatīvajā aktā nav noteikts citādi.

Ministru prezidenta 2006.gada 14.marta rīkojuma Nr.107 „Par disciplinārlietas izmeklēšanas komisiju” (turpmāk – rīkojums Nr.107) 1.punktā noteikts, ka „Saskaņā ar Ministru prezidenta 2006.gada 14.marta rezolūciju nr.18/SAN-845 111-1/46 par disciplinārlietas ierosināšanu par Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja /dzēsts amats/ A.L. rīcību izveidot disciplinārlietas izmeklēšanas komisiju šādā sastāvā: [..]”.

No minētā punkta izriet, ka Ministru prezidents disciplinārlietu par pieteicēja rīcības izvērtēšanu ir ierosinājis, 2006.gada 14.martā pieņemot rezolūciju Nr.18/SAN-845 111-1/46.

Pieteicējs norāda, ka Ministru kabineta 2002.gada 12.marta noteikumi Nr.111 „Ministru kabineta kārtības rullis” skaidro Ministru prezidenta rezolūcijas izpildes kārtību, savukārt Ministru kabineta 1996.gada noteikumu nr.154 „Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas noteikumi” 107.punkts noteic, ka rezolūcija ir dienesta atzīme uz pārvaldes dokumenta. Atbilstoši šo noteikumu 105.punktam dienesta atzīme (šajā gadījumā – rezolūcija) līdztekus tekstam un rekvizītiem ir viena no pārvaldes dokumenta sastāvdaļām, nevis patstāvīgs dokuments.

Tāpat pieteicējs norādījis, ka vienīgais dokuments, kurā ir norāde uz disciplinārlietas ierosināšanu par pieteicēja rīcību, ir Ministru prezidenta 2006.gada 14.marta rezolūcija nr. 18/SAN-845 111-1/46, kas, ievērojot iepriekš minēto, nevar tikt uzskatīta par patstāvīgu dokumentu, ar kuru ierosina disciplinārlietu.

Ierosinot disciplinārlietu ar rezolūciju un neiepazīstinot ar to pieteicēju, Ministru prezidents prettiesiski liedzis pieteicējam iespēju pilnvērtīgi aizstāvēt savas tiesības. Rīkojumā Nr.107, ar kuru pieteicējs tika iepazīstināts, nav norādes uz konkrētiem pārkāpumiem pieteicēja rīcībā, kuru izvērtēšana uzdota disciplinārlietas izmeklēšanas komisijai. Līdz ar to disciplinārlietas ierosināšanas pamats nebija pietiekami konkretizēts, un pieteicējam nebija skaidri zināms, par kurām darbībām jāsniedz paskaidrojumi, savukārt, disciplinārlietas izmeklēšanas komisijai tika piešķirtas neierobežotas pilnvaras pieteicēja rīcības vērtēšanai.

Pieteicējs šādu Ministru prezidenta rīcību uzskata par prettiesisku un cilvēktiesībām neatbilstošu, jo disciplinārlietas ierosināšanu, kas tieši ir saistīta ar attiecīgās personas interešu un tiesību iespējamu aizskārumu, nevar tikt realizēta, neizdodot patstāvīgu pārvaldes dokumentu, kurā precīzi norādīts disciplinārlietas ierosināšanas pamats un konkrēti pārkāpumi. Disciplinārlieta izmeklēta un sods piemērots prettiesiski, jo pieteicējs ir disciplināri sodīts, kaut gan disciplinārlieta pret viņu nav bijusi ierosināta, visu disciplinārlietas ierosināšanas un izmeklēšanas procesu un līdz ar to – arī Rīkojumu, par pretlikumīgu.

[3.2] Rīkojuma 2.punktā ir teikts, ka disciplinārlietas izmeklēšanas komisija konstatējusi, ka pieteicējs ar nodomu ir nesavlaicīgi (novilcinot pienākumu izpildi) izpildījis rīkojumu Nr.103, tādējādi atbilstoši Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 25.panta pirmajai daļai, izdarot disciplinārpārkāpumu – amata pienākumu nolaidīga izpilde.

2006.gada 9.martā Ministru prezidents izdeva rīkojumu Nr.103. Izdodot šo rīkojumu, uzreiz pēc tā spēkā stāšanās *I.B.* tika atjaunots Izmeklēšanas nodaļas vadītāja amatā, jo saskaņā ar likuma „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību” 6.panta ceturto daļu Ministru prezidenta rīkojumi stājas spēkā ar to parakstīšanas brīdi. Līdz ar to 2006.gada 9.martā Ministru prezidents ar savu rīkojumu atjaunoja *I.B.* Izmeklēšanas nodaļas vadītāja amatā.

Pieteicējs kā Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja priekšnieks 2006.gada 13.martā izdeva rīkojumu Nr.2-1/272 „Par Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja priekšnieka rīkojumu atzīšanu par spēku zaudējušiem”, ar kuru par spēku zaudējušu atzīts pieteicēja 2006.gada 27.janvāra rīkojums Nr.2-1/189 „Par Izmeklēšanas nodaļas vadītāja pienākumu pildīšanu”, rīkojums Nr.2-1/190 „Par mēnešalgas noteikšanu *I.B.*” un rīkojums nr. 2-1/191 „Par piemaksas noteikšanu *I.B.*”. Izdodot šo rīkojumu, pieteicējs veica tehniska rakstura darbības, kādas bija obligāti nepieciešamas kontekstā ar Ministru prezidenta nolemto, jo viņam kā Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja priekšniekam atbilstoši Ministru prezidenta nolemtajam bija jāsakārto attiecīgie Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja iekšējie tiesību akti, un tas izpaudās, izdodot iekšēju rīkojumu.

Pieteikumā norādīts, ka arī tad, ja pieteicējs ar rīkojumu nebūtu atcēlis Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja iekšējos rīkojumus, kas bija saistīti ar *I.B.* amata pienākumu pildīšanu, tas neapturētu *I.B.* atjaunošanu Korupcijas novēršanas un apkarošanas Izmeklēšanas nodaļas vadītāja amatā, jo, kā minēts iepriekš, *I.B.* Izmeklēšanas nodaļas vadītāja amatā juridiski tika atjaunots ar Rīkojuma Nr.103 spēkā stāšanos. Turklāt, Rīkojums Nr.103 satur virkni normu, no kurām neviena nav pieteicējam kā Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja priekšniekam kādu pienākumu uzliekoša, proti, tajā ir konstatēti apstākļi, kuriem pastāvot tika sodīts *I.B.*, konstatēts, ka rīkojums par *I.B.* disciplinārsodīšanu ir atceļams un atcelts pieteicēja 2006.gada 27.janvāra rīkojums nr.2-1/188 par *I.B.* disciplinārsodīšanu.

Ievērojot minēto, Rīkojumā konstatētais par to, ka pieteicējs ar nodomu nav savlaicīgi izpildījis rīkojumu Nr.103, nav pamatots.

[3.3] No Rīkojuma 2.punkta satura izriet, ka atbilstoši Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 4.panta trešās daļas 1.un 6.punktam un 5.panta ceturtajai daļai rīkojuma Nr.103 izpildes nodrošināšana ir pieteicēja tiešais dienesta pienākums. Pieteicējs norāda, ka šādu konstatējumu pārsūdzētajā rīkojumā uzskata par juridiski nepamatotu, jo neviena no minētajām Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma normām nav saistīta ar Ministru prezidenta rīkojumu izpildes nodrošināšanu.

Minētā likuma 4.panta trešās daļas 1. un 6.punkts nosaka, ka Korupcijas novēršanas un apkarošanas priekšnieks vada Biroja darbu un nosaka Biroja centrālā aparāta amatpersonu un darbinieku, kā arī teritoriālo nodaļu vadītāju pienākumus, tiesības un uzdevumus, savukārt 5.panta ceturta daļa nosaka, ka Biroja centrālā aparāta amatpersonas un teritoriālo nodaļu vadītājus ieceļ amatā un atbrīvo no amata Biroja priekšnieks. Šīs tiesību normas ir saistītas ar Biroja organizatorisko darbu, kura realizācija, neapšaubāmi, ir Biroja priekšnieka pienākums, tomēr pieteicējs nepiekrīt, ka šīs normas var tikt interpretētas kā tādas, kuru realizācija ir saistīta ar Ministru prezidenta rīkojumu izpildi.

[3.4] Rīkojuma 3.punktā ir teikts, ka, pamatojoties uz Valsts pārvaldes iekārtas likuma 32.panta otro daļu un 36.panta pirmo daļu, Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 2.panta pirmo daļu, 25.panta otras daļas 2.punktu un piekto daļu un disciplinārlietas izmeklēšanas komisijas atzinumu disciplinārlietā, pieteicējam par konstatēto disciplinārpārkāpumu – par rīkojuma Nr.103 nesavlaicīgu (novilcinot pienākumu izpildi) izpildi bez attaisnojoša iemesla, pārkāpjot Valsts pārvaldes iekārtas likuma 7.panta piekto daļu, tādējādi ar nodomu izdarot disciplinārpārkāpumu, kas paredzēts Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 25.panta pirmajā daļā, piemērot disciplinārsodu – piezīmi.

Valsts pārvaldes iekārtas likuma 7.panta piektā daļa nosaka, ka *pārraudzība nozīmē augstākas iestādes vai amatpersonas tiesības pārbaudīt zemākas iestādes vai amatpersonas lēmuma tiesiskumu un atcelt prettiesisku lēmumu, kā arī prettiesiskas bezdarbības gadījumā dot rīkojumu pieņemt lēmumu*. Ievērojot šajā likuma normā ietvertu saturu, nepamatots un neloģisks ir Rīkojumā konstatētais, ka pieteicējs to ir pārkāpis, jo neviena viņa darbībām nav bijusi saistīta ar šāda satura normas izpildi vai neizpildi.

[3.5] Pieteicējs norāda, ka Rīkojumā (arī Dienesta izmeklēšanas 2007.gada 12.aprīļa atzinumā) nav bijis iekļauts Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 67.panta otrās daļas 6.punktā noteiktais pamatojums un ievēroti lietderības apsvērumi. Līdz ar to, izdodot Rīkojumu, nav ņemtas vērā APL normas, kas nosaka administratīvā akta izdošanas procesu.

[3.6] 2007.gada 8.jūnijā Administratīvajā rajona tiesā saņemtajos pieteicēja papildus paskaidrojumos norādīmu, ka viņa 2006.gada 27.janvāra rīkojums Nr.2-1/188 „Par Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja Izmeklēšanas nodaļas vadītāja *I.B.* disciplinārsodišanu” neapšaubāmi ir uzskatāms par administratīvo aktu.

Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja kā valsts pārvaldes iestādes lēmuma kā administratīvā akta tiesiskuma pārbaudi un atcelšanu, ievērojot Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 2.panta pirmajā daļā, Valsts pārvaldes iekārtas likuma 1.panta 7.punktā, 7.panta otrajā, piektajā daļā, 67.panta ceturtajā daļā, 76.panta otrajā daļā, APL 1.panta otrajā daļā, 81.panta otrās daļas 2.punktā noteikto, var realizēt Ministru prezidents kā Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroju pārraugošā augstākā amatpersona. Tomēr, saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 19.panta otrās daļas 4.punktu, ministrs (arī Ministru prezidents atbilstoši likuma 20.panta otrajai daļai) var atcelt valsts ministra, parlamentārā sekretāra un citu ministrijas pārvaldes amatpersonu iekšējos normatīvos aktus, lēmumus un rīkojumus, izņemot administratīvos aktus. Tādējādi Valsts pārvaldes iekārtas likuma 19.panta otrās daļas 4.punkts salīdzinājumā ar šā likuma 7.panta piekto daļu ir uzskatāms par speciālo tiesību normu tieši jautājumā par pārvaldes lēmuma – administratīvā akta atcelšanu.

Pieteicējs arī norāda, ka noskaidrojot Valsts pārvaldes iekārtas likuma 7.panta piektās daļas saturu, būtu jāņem vērā arī Valsts pārvaldes iekārtas koncepcija („Latvijas Vēstnesis” 26.06.2002 95 (2670)) 4.nodaļas 2.sadaļā noteikto par lēmuma pēckontroli. Proti – *ja konkrētā normatīvajā aktā nav noteikts citādi, tad nākamais augstākais pārvaldes darbinieks (normatīvajā aktā var būt noteikta arī cita amatpersona vai institūcija) lēmumu var atcelt vai grozīt, ja viņš konstatē, ka tas ir prettiesisks vai nelietderīgs. Tomēr tas neattiecas uz administratīviem aktiem un citiem lēmumiem attiecībā uz indivīdu, jo šeit lēmumu atcelšanu (konkretizējot tiesiskās paļāvības principu) regulē ekskluzīvi (..) Administratīvā procesa likums. Tātad pēckontrole attiecas galvenokārt uz iestādes iekšējiem lēmumiem attiecībā pret citu iestādi*. Pieteicējs uzsver, ka raugoties uz apskatāmo tiesisko gadījumu kontekstā ar Valsts pārvaldes iekārtas

likuma regulējumu, Ministru prezidents nav tiesīgs atcelt viņa pārraudzībā esošas valsts pārvaldes iestādes administratīvo aktu.

Ministru prezidents, atceļot pieteicēja rīkojumu, nav ņēmis vērā APL 76.panta otro daļu, proti, par administratīvā akta pārsūdzības kārtību. Saskaņā ar Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 2.panta pirmo daļu birojs ir Ministru kabineta pārraudzībā esoša valsts pārvaldes iestāde, tādējādi tā izdotie administratīvie akti uzreiz pārsūdzami tiesā.

Pieteicējs vērš tiesas uzmanību uz to, ka no Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 25.panta piektās daļas jautājumā par lēmuma par disciplinārsoda piemērošanu pārsūdzēšanu izriet, ka šādu lēmumu var pārsūdzēt tiesā mēneša laikā no tā spēkā stāšanās dienas. Tāpat arī no citām tiesību normām izriet tas, ka minētais lēmums ir pārsūdzams tikai tiesā.

Ņemot vērā augstāk minēto, pieteicējs secina, ka saskaņā ar spēkā esošām tiesību normām Ministru prezidentam nebija tiesību ne atcelt pieteicēja rīkojumu, ne arī piemērot viņam disciplinārsodu.

[4] Atbildētājs savos rakstveida paskaidrojumos Administratīvajai rajona tiesai norāda, ka pieteicējs ir nokavējis procesuālo termiņu pieteikuma iesniegšanai tiesā. Proti, saskaņā ar APL 188.panta pirmo daļu pieteikumu par administratīvā akta izdošanu, atcelšanu vai spēkā esamību var iesniegt viena mēneša laikā no dienas, kad ir stājies spēkā augstākas iestādes administratīvais akts. Saskaņā ar minētā likuma 188.panta otro daļu, ja augstākas iestādes nav vai tā ir Ministru kabinets, pieteikumu var iesniegt viena mēneša laikā no administratīvā akta spēkā stāšanās dienas. Administratīvā procesa likuma 44.pants paredz, ka tiesības izpildīt procesuālās darbības zūd līdz ar likuma. iestādes, tiesas vai tiesneša noteiktā termiņa izbeigšanās, neizskata.

Ievērojot likuma „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību” 6.panta ceturtās daļas noteikumus, Rīkojums stājies spēkā līdz ar tā parakstīšanas brīdi, proti, 2006.gada 13.aprīlī. Pieteicējs pieteikumu tiesai iesniedzis tikai 2006.gada 18.maijā, tas ir, pēc likumā noteiktā pārsūdzības termiņa beigām.

Tādējādi atbildētājs norāda, ka ierosinātais administratīvais process ir izbeidzams, bet pieteicēja pieteikums tiesā nav izskatāms.

[5] Pieteicējs tiesas sēdē prasījumu uzturēja uz pieteikumā minēto argumentu pamata. Pieteicējs tiesas sēdē izteica lūgumu, gadījumā, ja tiesa konstatēs, ka pieteicējs ir nokavējis procesuālo termiņu pieteikuma iesniegšanai tiesā, atjaunot procesuālo termiņu.

[6] Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu neatzina un lūdza tiesu izbeigt tiesvedību lietā.

Motīvu daļa

[7] Tiesa, noklausoties administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudot lietas materiālus, atzīst, ka pieteikums ir apmierināms.

[8] Atbildētājs savos paskaidrojumos tiesai ir norādījis, ka pieteicējs ir nokavējis procesuālo termiņu pieteikuma iesniegšanai tiesā par Rīkojuma atcelšanu, jo atbilstoši likuma „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību” 6.panta

ceturtajai daļai Ministru prezidenta un Ministru kabineta rīkojumi stājas spēkā ar to parakstīšanas brīdi.

Līdz ar to, tiesai primāri ir jānoskaidro, vai pieteicējs ir nokavējis procesuālo termiņu pieteikuma iesniegšanai tiesā. Šim mērķim, tiesas ieskatā, nepieciešams noskaidrot, vai uz konkrēto Rīkojumu, kas izdots attiecībā pret pieteicēju, ir attiecināma likuma „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību” 6.panta ceturtdaļa.

[9] Tiesai nav šaubu, ka Rīkojums ir administratīvais akts, jo atbilstoši APL 1.panta trešajai daļai (*likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2006.gada 1.decembrim*) administratīvais akts ir arī lēmums par iestādei īpaši pakļautas personas disciplināro sodīšanu.

Administratīvā akta spēkā stāšanās nosacījumus vispārīgi reglamentē APL 70.panta pirmā daļa, kura Rīkojuma pieņemšanas laikā noteica, ja ārējā normatīvajā aktā vai pašā administratīvajā aktā nav noteikts citādi, administratīvais akts stājas spēkā ar brīdi, kad tas paziņots adresātam. Veids, kādā administratīvo aktu paziņo adresātam – rakstveidā, mutvārdos vai citādi -, neietekmē tā stāšanos spēkā.

Noskaidrojot to, kādā formā Ministru prezidents var izdot administratīvos aktus, tiesa konstatē, ka Ministru kabineta iekārtas likuma 15.¹panta pirmā daļa noteic, ka Ministru prezidents, Ministru prezidenta biedri un ministri ir tiesīgi izdot rīkojumus likumos un Ministru kabineta noteikumos noteiktajos gadījumos. Savukārt, panta otrā daļa paredz, ka rīkojums ir individuāla rakstura administratīvs akts, kas attiecas uz atsevišķām valsts institūcijām un amatpersonām.

Tai pat laikā tiesa konstatē, ka normatīvajos aktos rīkojumam ir noteikta divējāda juridiskā daba, proti, rīkojuma saturs var izpausties ne tikai kā administratīvais akts, kā tas noteikts iepriekš citētajā normā, bet arī kā dokuments, ar kuru palīdzību tiek veikta vienpersoniska vai koleģiāla organizācijas vadība, tātad, iestādes lēmums, kas vērsts uz iestādes iekšējās darbības nodrošināšanu. Pēdējais izriet no Ministru kabineta 1996.gada 23.aprīļa noteikumu Nr.154 „Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas noteikumi” 101.punkta, kurš noteic, ka rīkojuma dokumenti ir dokumenti, ar kuru palīdzību tiek veikta vienpersoniska vai koleģiāla organizācijas vadība. Minētais sasaucas arī ar Ministru kabineta 2002.gada 12.marta noteikumiem Nr.111 „Ministru kabineta kārtības rullis”, kur 1.punkts noteic, ka Ministru kabineta kārtības rullis reglamentē Ministru kabineta iekšējās kārtības un darbības jautājumus. Šim mērķim Ministru prezidents var izdot rīkojumus, kuru saturs noteikts Ministru kabineta 2002.gada 12.marta noteikumu Nr.111 „Ministru kabineta kārtības rullis” 199. un 200.punktā.

Arī Valsts pārvaldes iekārtas likuma 1.panta 7.punktā rīkojums ir nošķirts no administratīvā akta, proti, normā ir noteikts, ka pārvaldes lēmums regulē konkrētas publiski tiesiskas attiecības ar citu iestādi vai amatpersonu (rīkojums u.c.) vai privātpersonu (it īpaši – administratīvais akts).

Noskaidrojot to, vai uz konkrēto gadījumu ir attiecināma likuma „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību” 6.panta ceturtdaļa, tiesa secina, ka minētā norma nav uzskatāma par speciālo normu attiecībā pret APL 70.panta pirmo daļu, jo tā neregulē administratīvā akta spēkā stāšanās kārtību, līdz ar to tā nav piemērojama konkrētajā gadījumā.

Minētais izriet no iepriekš izdarītajiem secinājumiem par to, ka rīkojumam var būt divējāda juridiskā daba, bet likums „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību” ir attiecināms tikai uz vienu no tām, proti, uz tādu rīkojumu veidu, kas nodrošina iestādes iekšēju darbību. Pie līdzīgiem secinājumiem ir nonākusi arī Administratīvā apgabaltiesa savā 2006.gada 10.oktobra lēmumā lietā Nr.AA2582-06/7, kur kā atbildētājs pieaicināts Ministru kabinets (lēmums ir stājies spēkā). Administratīvā apgabaltiesa minētā lēmuma 7.punktā pateikusi, ka Ministru kabinets ir valsts orgāns, kas realizē izpildvaru. Atbilstoši Valsts pārvaldes iekārtas likuma 7.panta pirmajai daļai Ministru kabinets īsteno padotību pār valsts pārvaldes organizāciju (institucionālā padotība) un pār valsts pārvaldes funkciju pildīšanu (funkcionālā padotība), cita starpā, pieņemot ārējus un iekšējus normatīvos aktus, politiskus lēmumus un iekšējus lēmumus. Savukārt iestādes, kas veido valsts pārvaldes sistēmu, atbilstoši APL 1.panta trešajai daļai izdod administratīvos aktus. Tādējādi tieši Ministru kabinetam jeb valdībai nav raksturīgi izdot individuālus tiesību aktus, kas adresēti konkrētām privātpersonām, proti, administratīvos aktus. Līdz ar to Ministru kabineta izdotiem administratīvajiem aktiem ir izņēmuma raksturs. Apgabaltiesa uzskatījusi, ka tādējādi likums „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību” neregulē Ministru kabineta izdotu administratīvo aktu spēkā stāšanās kārtību. Analogiski secinājumi izdarāmi arī attiecībā uz Ministru prezidenta rīkojumiem.

Ievērojot augstāk minētos apsvērumus, tiesa secina, ka, nosakot Rīkojuma spēkā stāšanās brīdi, konkrētajā gadījumā bija piemērojama APL 70.panta pirmā daļa un secīgi, no šī brīža atbilstoši APL 188.panta otrajai daļai jānosaka Rīkojuma pārsūdzēšanas termiņš.

Rīkojums ir pieņemts 2006.gada 13.aprīlī. Pieteicējs pieteikumā norāda, ka Rīkojumu ir saņēmis 2006.gada 18.aprīlī. Pieteicējs pieteikumu tiesā par Rīkojuma atcelšanu ir iesniedzis 2006.gada 18.maijā.

APL 70.panta otrā daļa noteic, ja rakstveida administratīvo aktu sūta pa pastu, uzskatāms, ka administratīvais akts adresātam paziņots septītajā dienā pēc tā nodošanas pastā. Tātad, ja nav precīzu ziņu, kad tieši lēmums ir saņemts, likums ļauj prezumēt, ka tas saņemts septītajā dienā pēc tā nodošanas pastā. Konkrētajā gadījumā šis termiņš notecētu ne ātrāk kā 2006.gada 20.aprīlī, skaitot no lēmuma pieņemšanas dienas, bet, ja lēmums ir nodots pastā vēl vēlāk, tad šis termiņš ir atkarīgs no šī datuma. Taču, ievērojot to, ka pieteicējs ir norādījis tādu lēmuma saņemšanas datumu, kas iekļaujas termiņā līdz 20.aprīlim, fakts, kad Rīkojums ir nodots pastā, zaudē savu nozīmi.

No iepriekš minētā tiesa secina, ka pieteicējs Rīkojumu ir pārsūdzējis APL 188.panta otrajā daļā noteiktajā termiņā, līdz ar to tiesai ir pamats izvērtēt Rīkojuma tiesiskumu pēc būtības.

[10] Pārbaudot to, vai pieņemot Rīkojumu ir ievēroti procesuālie un formālie priekšnoteikumi, tiesa būtiskus pārkāpumus nekonstatē.

[10.1] Atbildētājs Rīkojumu izdevis savas kompetences ietvaros, normatīvajos aktos noteiktajos termiņos. Ir izpildīts pieteicēja uzklaušanās pienākums, kas izriet no APL 62.panta pirmās daļas, jo no disciplinārlietas izmeklēšanas komisijas atzinuma 1.11.apakšpunkta izriet, ka pieteicējs ir sniedzis savus paskaidrojumus komisijai. Rīkojums, vērtējot to kopumā ar disciplinārlietas izmeklēšanas komisijas 2006.gada 12.aprīļa atzinumu, satur visas administratīvā akta sastāvdaļas, kuras paredz APL 67.panta otrā daļa, tai skaitā, lietderības apsvērumus.

[10.2] Tiesa nevar piekrist pieteicējam, ka atbildētājs nav izdarījis lietderības apsvērumus, jo tādi, tiesas ieskatā ir izdarīti disciplinārlietas izmeklēšanas komisijas atzinuma 3.punktā, kur pamatots, kāpēc ir piemērojams tieši rājiens. Atzinuma 3.punktā norādīts, ka pieteicējs ir jau pieļāvis līdzīga rakstura prettiesisku rīcību, turklāt, tiek ņemts vērā disciplinārpārkāpuma raksturs, proti, apzināta nepakļaušanās, kā rezultātā pieteicēja rīcība nav prognozējama situācijās, kuru tiesiskais ietvars jau vienreiz ir izvērtēts. Tātad, atbildētājs formāli ir izdarījis lietderības apsvērumu, taču, vai tie attaisno piemērotās atbildības apmēru, ir jautājums, kurš ir vērtējams, novērtējot Rīkojuma materiālo tiesiskumu.

[10.3] Tiesa var piekrist pieteicēja norādītajam, ka disciplinārlieta pret pieteicēju ierosināta, pārkāpjot likumā noteikto kārtību, proti, tā ierosināta uz rezolūcijas pamata, neizdodot patstāvīgu pārvaldes dokumentu.

Kā tas redzams no lietas materiāliem (lietas lapa 17), atbildētājs disciplinārlietu pret pieteicēju ierosinājis ar atsevišķa dokumenta veidā 2006.gada 14.martā noformētu rezolūciju. Minētais izriet arī no rīkojuma Nr.107 (lietas lapa 16).

Atbilstoši Ministru kabineta 1996.gada 23.aprīļa noteikumu Nr.154 „Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas noteikumi” 107.punkta 1.apakšpunktam rezolūcija ir pārvaldes dokumenta dienesta atzīme. Savukārt, noteikumu 200.punkts paredz, kam jābūt norādītam rezolūcijā, un proti, dokumenta izpildītājam; uzdevumam, kas jāveic dokumenta izpildītājam; rezolūcijas autora parakstam; datumam, kad rakstīta rezolūcija.

Konkrētajā gadījumā rezolūcijas teksts satur lēmumu ierosināt disciplinārlietu, iemeslu, kas kalpojis par pamatu disciplinārlietas ierosināšanai, normu, uz kuras pamata disciplinārlieta ierosināta, personas vārdu un uzvārdu, pret kuru ierosināta disciplinārlieta, šīs personas rīcību, kas bijusi par iemeslu disciplinārlietas ierosināšanai. Tāpat arī uzdots izveidot komisiju disciplinārlietas izmeklēšanai noteiktā sastāvā, kā arī uzdevums Valsts kancelejai sagatavot parakstīšanai Ministru prezidenta rīkojumu par disciplinārlietas izmeklēšanas komisijas sastāvu. Seko Ministru prezidenta paraksts un tā atšifrējums. Rezolūcija ir arī datēta un reģistrēta. Turklāt, no pieteicēja iesniegtās rezolūcijas kopijas tiesa konstatē, ka šī rezolūcija pieteicējam darīta zināma 2006.gada 16.martā, nosūtot to pieteicējam faksimila formātā.

No iepriekš minētā tiesa secina, ka atbildētāja rezolūcija faktiski satur visus nepieciešamos rekvizītus, kas būtu jāsaturs lēmumam par disciplinārlietas ierosināšanu. Tas nozīmē, ka atbildētājs, noformējot šādu lēmumu, ir izvēlējis nepareizu formu, taču nevar atzīt, ka lēmums par disciplinārlietas ierosināšanu nav pieņemts, kaut arī tas pilnībā nesatur visus nepieciešamos rekvizītus, piemēram, normas, kuras pieteicējs varētu būt pārkāpis. Tiesa atzīst, ka šāds procesuāls pārkāpums nav radījis būtisku visas disciplinārlietas izmeklēšanas procesa un tā gala rezultāta prettiesiskumu, jo atbildētājs disciplinārlietu ir ierosinājis un par to arī pieņēmis lēmumu, kas, turklāt, tika darīts zināms pieteicējam.

[11] Lietā pastāv strīds par to, vai atbildētājs vispār bija tiesīgs pieņemt rīkojumu Nr. 103 „Par Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja priekšnieka 2006.gada 27.janvāra rīkojuma Nr.2-1/188 „Par Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja Izmeklēšanas nodaļas vadītāja *I.B.* disciplinārsodišanu” atcelšanu”, ņemot vērā to, ka pieteicēja pieņemtais 2006.gada 27.janvāra rīkojums Nr.2-1/188 ir administratīvais akts.

Tiesa uzskata, ka šis arguments izvērtējams primāri, jo tā apstiprināšanas gadījumā nozīmi zaudētu pārējie argumenti.

Kaut arī atbildētāja pieņemtais rīkojums Nr.103 ir kļuvis neapstrīdams, tomēr tiesa nevar izvairīties no tā vērtēšanas, jo tieši rīkojums Nr.103 ir to tiesisko seku un tiesību ierobežojuma pamatā, kas radīts pieteicējam.

[12] Tiesa piekrīt pieteicēja norādītajam, ka rīkojums Nr.103, ar kuru *I.B.* piemērota disciplinārā atbildība, ir administratīvais akts. Kā jau tas minēts iepriekš, APL 1.panta trešā daļa (*likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2006.gada 1.decembrim*) paredz, ka administratīvais akts ir arī lēmums par iestādei īpaši pakļautas personas disciplināro sodīšanu.

Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 25.panta piektā daļa noteic, ka lēmumu par disciplinārsoda piemērošanu var pārsūdzēt tiesā mēneša laikā no lēmuma spēkā stāšanās dienas.

APL 188.panta pirmā daļa noteic, ka pieteikumu par administratīvā akta izdošanu, atcelšanu vai spēkā esamību var iesniegt viena mēneša laikā no dienas, kad ir stājies spēkā augstākas iestādes administratīvais akts (lēmums par apstrīdēto administratīvo aktu), bet otrā daļa paredz, ja augstākas iestādes nav vai tā ir Ministru kabinets, pieteikumu var iesniegt viena mēneša laikā no administratīvā akta spēkā stāšanās dienas.

Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 2.panta pirmā daļa noteic, ka birojs ir Ministru kabineta pārraudzībā esoša valsts pārvaldes iestāde, kas pilda šajā likumā noteiktās funkcijas korupcijas novēršanā un apkarošanā, kā arī politisko organizāciju (partiju) un to apvienību finansēšanas noteikumu izpildes kontrolē.

Valsts pārvaldes iekārtas likuma 7.panta piektā daļa noteic, ka pārraudzība nozīmē augstākas iestādes vai amatpersonas tiesības pārbaudīt zemākas iestādes vai amatpersonas lēmuma tiesiskumu un atcelt prettiesisku lēmumu, kā arī prettiesiskas bezdarbības gadījumā dot rīkojumu pieņemt lēmumu.

Valsts pārvaldes iekārtas likuma 67.panta pirmā daļa noteic, ka pārvaldes lēmuma pēcpārbaudi veic, ievērojot konkrēto padotības formu (7.panta ceturtnā un piektā daļa), savukārt, panta otrā daļa paredz, ka administratīvā akta un faktiskās rīcības apstrīdēšanas un atcelšanas kārtību un principus nosaka Administratīvā procesa likums.

No iepriekš citētajām normām tiesa secina, ka Valsts pārvaldes iekārtas likums nenoteic speciālu kārtību, kādā augstāka pārvaldes amatpersona varētu pārskatīt zemākas pārvaldes amatpersonas vai iestādes administratīvos aktus. Tieši pretēji, Valsts pārvaldes iekārtas likums paredz izņēmumu no šiem noteikumiem un nosaka, ka attiecībā uz administratīvajiem aktiem ir ievērojama tā kārtība, kāda ir noteikta Administratīvā procesa likumā.

Tādējādi tiesa secina, ka atbildētāja kompetencē nebija pārskatīt pieteicēja pieņemto lēmumu disciplinārlietā un pieņemt rīkojumu Nr.103, jo Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 25.panta piektā daļa noteic precīzu kārtību, kādā jārikojas, kad tiek pieņemts lēmums disciplinārlietā, un šī kārtība sakrīt ar APL 188.panta otrajā daļā noteikto, jo atbilstoši Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 2.panta pirmajai daļai Korupcijas apkarošanas un novēršanas birojs ir Ministru kabineta pārraudzībā esoša valsts pārvaldes iestāde.

APL 74.panta pirmās daļas 2.punktā noteikts, ka administratīvais akts ir spēkā neesošs, ja to ir izdevusi iestāde, kurai konkrētā administratīvā akta izdošana nav piekritīga.

Tādējādi tiesa secina, ka rīkojums Nr.103 atzīstams par tādu, kas jau no tā izdošanas brīža nevarēja radīt tiesiskas sekas. Šis apstāklis, vai rīkojums Nr.103 varēja

radīt tiesiskas sekas vismaz trešajām personām, bija vērtējams, izvērtējot pieteicēja vainu un piemērojot pieteicējam disciplināro atbildību. Ievērojot to, ka ne disciplinārlietas izmeklēšanas komisijas atzinumā, ne arī pašā Rīkojumā šis apstāklis nav vērtēts, atbildētājs ir nonācis pie kļūdaina secinājuma par pieteicēja izdarīto disciplināro pārkāpumu.

Ievērojot minētos apsvērumus, tiesa atzīst, ka atbildētājs nepareizi novērtējis lietas tiesiskos un faktiskos apstākļus, līdz ar to nepamatoti piemērojot disciplināro atbildību.

[13] Ievērojot spriedumā minētos apsvērumus, tiesa atzīst, ka Rīkojums ir prettiesisks un tādēļ atceļams, bet pieteicēja pieteikums ir apmierināms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 246.-251., 253.panta pirmo daļu, 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

Apmierināt *A.L.* pieteikumu.

Atcelt Latvijas Republikas Ministru prezidenta 2006.gada 13.aprīļa rīkojumu Nr.174 „Par disciplinārsoda piemērošanu *A.L.*” **ar tā pieņemšanas dienu.**

Piedzīt no atbildētāja par labu *A.L.* viņa samaksāto valsts nodevu 10 latus.

Spriedumu var pārsūdzēt divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Spriedums sastādīts un parakstīts 2007.gada 23.novembrī.

Tiesnese

(paraksts)

Dz.Amerika

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

Tiesnese

Dz.Amerika

Rīgā, 2007.gada 23.novembrī